

saa ganske vist ogsaa i „Politiken“ forleden noget i samme Retning; Justitsministeren og jeg skulde være fredsstemte, og Statsministeren og Undervisningsministeren skulde være valgstemte. Ikke et Ord er Sandhed. Jeg saa „Nationaltidende“ føre Krøniken videre, og jeg saa den gaa videre, rundt omkring i forskellige Blade i Provinsen. Ikke et Ord Sandhed. Jeg har dog i snart 40 Aar levet sammen med baade den politiske og den faglige Arbejderbevægelse, men jeg erindrer ikke en Situation, hvor der har været en i den Grad maaltbevidst Ro og Fasthed til Stede i Arbejderkredse, som i dette Øjeblik, hvor der i den Grad har været Enighed til Stede. I Ministerium, Rigsdagsgruppe, Fagforeningsbestyrelser — overalt er der den fuldkomneste Enighed. Det er nok ikke hos os, man skal søge forskellige Retninger eller Grupper, der strides indbyrdes.

Man har talt om Fællesorganisationens Møde i August. Det var forberedt af Fagforeningslederne i Forbindelse med vor Partiledelse. Som Statsministeren har sagt det for sit Vedkommende, kendte ogsaa jeg alle Forberedelser dertil, vidste, hvad der vilde følge. Vi var medvirkende ved Resolutionens Affattelse; man viste mig den flere Dage i Forvejen, inden der stilledes Forslag om den. Formaålet var kun at styrke Ministeriet administrativt og lovgivningsmæssigt til at føre de Sager igennem, som Arbejderklassen paa det dybeste er interesseret i. Denne Resolution blev vedtaget med aldeles overvældende Flertal, eller saa godt som enstemmigt.

Saaledes er Stillingen. Der er ikke det fjerneste i det; de Herrer fabler om, og hvis De tror, det vil kunne skade os i den kommende Valgbevægelse, vil De, fra Deres Synspunkt set, blive sørgeligt skuffet.

Men det er jo ikke noget nyt, at der periodevis kommer saadanne reaktionære Strømninger; vi kender det fra tidligere Tider. Det ærede Medlem Hr. Rode skal ikke lade sig gribe af Panik, fordi der gaar en saadan Overfladebevægelse gennem visse Samfundskredse herhjemme i dette Øjeblik som Følge af den økonomiske Depression. Vi kender den Slags Ting fra tidligere Tid. Der er ingen Grund til at falde i dybe Tanker derover og fremmane alle mulige Fremtidsspøgelser; vi kender det alt sammen

fra tidligere Tid. Saaledes har Udviklingen gaaet, med Bølgetop og Bølgedal, op og ned.

Jeg husker Aarene efter Alberti-Affæren og Bankkatastrofen og Krakket 1907—08, hvordan vi kom ind i en økonomisk Depression, hvor der lød Røster som nu, dog lidt mildere; Jensen-Sønderup talte om, at vi drukner i Humanisme. Jeg maa sige, at jeg har i de senere Aar mødt den samme Mand, han er gennem sin Livsvirksomhed kommet til at se Arbejdsløshedskasserne paa nærmere Hold end den Gang, og han er atter grebet af socialpolitisk Interesse, saaledes som han var — det husker jeg godt — i Ungdommen, nu ser han ganske anderledes paa det end i 1910, nu er han med til at indstille væsentlige Dele af det, der findes i Regeringsforslaget. De husker hans Ord: Vi drukner i Humanisme. Det var vanskeligt for Ministeriet at skaffe Skatter fra 1910 til 1913, og saa lød det: Vi drukner i Humanisme, den socialpolitiske Lovgivning — den var ikke saa udviklet den Gang — maa forringes.

Men hvad skete? Vi kom over det uden at afskaffe den socialpolitiske Lovgivning, den blev tværtimod videre udviklet. Heldigvis kom Grundlovskampen; Højre og Venstre fik andet at tænke paa. Klaus Berntsen gjorde en god Gerning i mere end een Henseende, ikke blot medvirkede han til den ny demokratiske Grundlov, han medvirkede ogsaa stærkt til at standse den Reaktion mod den sociale Lovgivning, som den Gang var i Opkomst. Det tænkte det ærede Medlem maaske ikke saa meget paa; men det var en af Bivirkningerne ved hans Grundlovsaktion.

Det kender vi i det hele taget, man falder i dybe Tanker, lader sig gribe af Panikstemninger, men Herregud hvorfor ikke tage med et overlegent Smil paa det hele? Saadan er Menneskene, saadan er Forholdenes Udvikling. Hele den populærfilosofiske Reaktion i vor Tid, man kendte det i omfattende Grad efter Revolutions- og Napoleonskrigene; nu har vi en svag Genklang af det, det er det hele, men vi kommer nok over det, vi kommer ind i andre Tider. Her skal man ikke bøje af for Vinden, man skal staa fast. Og det bebrejder jeg det ærede Medlem Hr. N. Neergaard, og det vender jeg ogsaa til Dels mod det ærede Medlem Hr. Rode, at de synes tilbøjelige til at krybe